Inledning

Adams fröjdade Ättlingar, höga Frejor hulda Frejor, wisa Nornor, ädla Diser, Stolta Valkyrior, Nåna Tärnor, Jarl, Karle, Skerska, Tignarmän, Klerker, Kramare, Näpnare och Svenner, Eder helsas Välkommen!

Sedan sist wi samlades tiu fäst, har en hel del af sorg och ve fyllt werldens rymd.

Åskmoln skymma än framtids utsigt och den ogärna sedda gästen olyckan, träder in öfver tröskeln, än här, än der, det stora handelshuset faller — och annan storhet och och om sin äfda tro och frihet måste folken käfva —

Men Allfader styr.

Man kan sorg till glädje byta och mot ett förloradt, förgängligt godt Han Han gifva hvad oförvansklige är igen.

Trots all vår otacksamhet, har dock vår bygd hitintills blifvit skonad från swårare hemsökelser.

Vårsol, har sedan midt i vintern synts leka på vår Vägg, hoppets sol lysa in i många förhållanden..

Också ett litet godt att wårt Gille, fastän i sagans drägt och med gammeldags later, midt i realismens tidehwarf, här fått samlas må wara delvis tiu lek, men tiu lek i de Gamles Idawallens hopp.

Man tillwitar oss, att wi förguda oss sjelfwe.

Må så också wara!

Såsom Adams barn, äro wi dock, Guds söner och Döttrar, fastän fallne — och om wi ej åter blifva Guds barn, hwad är det då med oss?

Hjertats förkrosselse är ett mödosamt arbete.

Ringhetens slägt gör ej tiufallet.

Gudsbilden måste fram och det
till glädje — och derför äro vi
glada om än tårarne stå i
ögonen.

Sedan det gudomliga straf-
fande, men älskande bud gafs,
i ditt anletes svett skall du
arbeta, varit arbetet en nödvän-
dighet, en källa till lycka på jor-
den.

Vårt Gille vill för sin del, i
vår lilla ~~fa~~ vrå bidraga att i
någon mån locka fram denna
arbetets lycka och derved ock
locka fram Gudsbilden hos oss
själfva, hos de unga.

Må vara sättet kunde vara
bättre, synes sällsamt.

Men orren lockar i morgonstund
på sitt sätt, till kärlek och lek

Skulle vi ej få locka på vårt
sätt, då vi ock dermed, först och
sist, vilja prisa vår Gud.

Och nu, låtom oss ej vara ledsna
utan med glada mod instäm-
ma i en sång som det djupa
allvarets, men på samma gång
den lekande glädjens skald
först sjungit oss till arfs.

ps 124 — 1 & 4 verserne